

ការតស៊ូមតិថ្នាក់មូលដ្ឋានដែលបានអនុវត្តនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

ការវិភាគលើករណីសិក្សាជំនួន ៨០

សេចក្តីផ្តើមអំណរគុណ

អ្នកវិភាគ:

ឡាំ សុជាតិ ហិប សុខាណ្ឌ័ និង Catherine Cecil

វិទ្យាស្ថានតស៊ូមតិ និងគោលនយោបាយ (API) និងវេទិកានៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលស្តីពីកម្ពុជា (NGO Forum on Cambodia)

អ្នកកែសម្រួល :

ណែប ស៊ីនថៃ ឃឹម នីណា និង ខាន់ ចាន់ថារ៉ូ

វិទ្យាស្ថានតស៊ូមតិ និងគោលនយោបាយ (API) និងវេទិកានៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលស្តីពីកម្ពុជា (NGO Forum on Cambodia)

អ្នកប្រមូលទិន្នន័យ និងផ្តល់យោបល់ : គណៈកម្មការរៀបចំសិទ្ធិស៊ីវិលការតស៊ូមតិថ្នាក់ជាតិលើកទី៣ រួមមាន API, ADHOC, CSD, DPA, NGO Forum, LWF និង Star Kampuchea

ខែឆ្នាំ ២០០៩

តារាងមាតិកា

របាយការណ៍សហគមន៍លើករណីសិក្សា.....	៤
១. តើអ្វីខ្លះជាបញ្ហានៅក្នុងសហគមន៍របស់អ្នក ?.....	៦
២. តើបញ្ហានេះកើតឡើងដោយសារអ្វី ? មូលហេតុដែលនាំឱ្យកើតមានជម្លោះនៅក្នុងសហគមន៍ របស់លោកអ្នក	៨
៣. តើនរណាខ្លះជាអ្នកបង្កបញ្ហា ?	១០
៤. តើអ្នកណាខ្លះដែលជាអ្នកពាក់ព័ន្ធនឹងជម្លោះនេះ ?	១១
៥. តើអ្វីខ្លះជាផលប៉ះពាល់/ផលវិបាកដែលកើតចេញពីជម្លោះនេះ ?.....	១៣
៦. តើសកម្មភាពអ្វីខ្លះដែលបានអនុវត្តក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាទាំងឡាយខាងលើ ?	១៥
៨. តើអ្វីខ្លះជាការប្រឈម ការលំបាក និងចំណុចខ្សោយ ?.....	២០
៩.ការសន្និដ្ឋាន និងអនុសាសន៍សម្រាប់អ្នកតស៊ូមតិថ្នាក់មូលដ្ឋានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព	២២

សេចក្តីផ្តើម

កម្ពុជាជាប្រទេសមួយស្ថិតក្នុងតំបន់អាកាសធាតុត្រូពិច ដោយមានធនធានធម្មជាតិ និងជីវចម្រុះជាច្រើន រាប់ ទាំងសណ្ឋានដីភូមិសាស្ត្រ ព្រៃឈើ និងធនធានជលផល ។ ធនធានធម្មជាតិទាំងនេះដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការផ្តល់ នូវសំណាញ់សុវត្ថិភាពសម្រាប់ប្រជាជនរស់នៅតាមទីជនបទរាប់លាននាក់ ។ ជាពិសេស ធនធានទាំងនេះគឺជាប្រភព ចំណូលយ៉ាងសំខាន់ចំពោះប្រជាជនក្រីក្រតាមជនបទភាគច្រើនបំផុត ។

ការគ្រប់គ្រងដីធ្លី និងធនធានធម្មជាតិ គឺជាបញ្ហាស្នូលដែលពាក់ព័ន្ធគ្នារវាងបរិស្ថាន និងភាពក្រីក្រនៅកម្ពុជា។ ការគ្មានដី ការមានដីមិនគ្រប់គ្រាន់ សិទ្ធិកាន់កាប់ដីមិនមានសុវត្ថិភាព ឧបសគ្គរបស់ស្ត្រីក្នុងការទទួលបានដី និងសិទ្ធិស្តីពី ការកាន់កាប់ដីធ្លីមិនច្បាស់លាស់ បណ្តាលឱ្យមានជម្លោះជាច្រើន និងនាំឱ្យខ្វះសុវត្ថិភាពក្នុងការរស់នៅ ។ ស្ថានភាពនេះកាន់តែរ៉ាំរ៉ៃដោយសារតែពុំមានការកំណត់ឱ្យច្បាស់អំពីវិសាលភាពដែនកំណត់នៃព្រៃសម្បទាន ការបន្តផ្តល់ ដីសម្បទាន សេចក្តីកិច្ចដែលមានទំហំធំធេង ការកេងបន្លំដីធ្លី សកម្មភាពរុករករ៉ែ និងភាពមិនច្បាស់លាស់នៃទីតាំង និងទំហំនៃដី សាធារណៈរបស់រដ្ឋ^៩ ។

ក្នុងហេតុផលខ្លះ គោលនយោបាយអភិវឌ្ឍន៍របស់រដ្ឋាភិបាលក៏មានផលប៉ះពាល់ចំពោះការរស់នៅរបស់សហ គមន៍មូលដ្ឋានដែរ ។ មានសហគមន៍មួយចំនួន បានរាយការណ៍អំពីការរំលោភបំពានសិទ្ធិមនុស្សនៅតាមសហគមន៍ របស់ពួកគេ ជាពិសេសការបំពានលើសិទ្ធិនៃការប្រមូលផ្តុំគ្នារបស់ក្រុមជនជាតិភាគតិច ។ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល មួយចំនួនដែលធ្វើការពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាសិទ្ធិមនុស្សបានលើកឡើងពីកិច្ចការរបស់ពួកគេចំពោះផលប៉ះពាល់ដែលបណ្តាលមកពីអនុក្រឹត្យ ផ្តល់ដីសម្បទានសេដ្ឋកិច្ច និងកង្វះនូវការអនុវត្តច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា។ ក្នុងអំឡុងទសវត្សកន្លងទៅ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដែលធ្វើការពាក់ព័ន្ធ នឹងសិទ្ធិមនុស្សបានទទួលបណ្តឹងជាច្រើន អំពីការរំលោភបំពានសិទ្ធិ មនុស្ស និងអំពើហិង្សាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាដីធ្លី និងធនធានធម្មជាតិ ។

ដោយមានការព្រួយបារម្ភដែលចេះតែកើនឡើងលើបញ្ហាទាំងនេះ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលនៅកម្ពុជាដែល ធ្វើការផ្តោតលើការតស៊ូមតិផ្នែកសិទ្ធិមនុស្ស មួយចំនួន រួមមាន វេទិកានៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលស្តីពីកម្ពុជា (NGOF) វិទ្យាស្ថានតស៊ូមតិ និងគោលនយោបាយ (API) អង្គការអាដហុក (ADHOC) មជ្ឈមណ្ឌលអភិវឌ្ឍន៍សង្គម (CSD), DPA, GAD/C, LWF និងអង្គការស្តារកម្ពុជា បានរៀបចំសិទ្ធិស្ថិតិទូទៅផ្នែកជាតិជាច្រើនជារៀងរាល់ឆ្នាំ ចាប់តាំងពីឆ្នាំ

^៩ DFID ref. no: 144 508 006

២០០៦ មក។ អង្គសន្និសីទទាំងនេះលើកឡើងពីការប្រឈម និងឱកាសសំខាន់ៗរបស់ក្រុមសង្គមស៊ីវិល និងការតស៊ូមតិរបស់បណ្តាអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដែលធ្វើការលើបញ្ហាសិទ្ធិមនុស្ស ។

សន្និសីទនីមួយៗ មានអ្នកចូលរួមចន្លោះពី ១៥០ នាក់ ទៅ ៣០០ នាក់។ អ្នកចូលរួមជាងពាក់កណ្តាល បានលើកពីបញ្ហានៅតាមមូលដ្ឋាន ដូចជា បញ្ហាដីធ្លី ព្រៃឈើ ជលផល(នេសាទ) និងការរុករករ៉ែ។ ភាគច្រើន នៃបញ្ហាទាំងនេះ មិនត្រូវបានដោះស្រាយនៅក្នុងសន្និសីទទេ ។

សន្និសីទនាខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៨ អ្នករៀបចំបានធ្វើការស្ទង់មតិរបស់អ្នកចូលរួមលើបញ្ហាដីធ្លី និងធនធានធម្មជាតិ ព្រមទាំងការឆ្លើយតប អំពីការតស៊ូមតិរបស់ពួកគេ។ សន្និសីទថ្នាក់ជាតិស្តីពីការតស៊ូមតិ^២ ដែលមានរយៈពេល២ថ្ងៃ ដោយមានអ្នកចូលរួមចំនួន ១៨០ នាក់ មកពីស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល សារព័ត៌មាន វិស័យឯកជន គ្រឹះស្ថានសិក្សា និងសហគមន៍មូលដ្ឋាននានា។ តំណាងមកពីសហគមន៍ចំនួន ៧៩ ត្រូវបានស្នើសុំឱ្យចូល រួមធ្វើការស្ទង់មតិ។ ទិន្នន័យដែលបានមកពីការស្ទង់មតិនឹងត្រូវយកមកប្រើប្រាស់ជាខ្សែបន្ទាត់មូលដ្ឋាននៃព័ត៌មាន សម្រាប់ពិនិត្យ និងវាយតម្លៃលើ កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងតស៊ូមតិនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា នាពេលកន្លងមក ។

របាយការណ៍សហគមន៍លើករណីសិក្សា

អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទង់មតិមានមកពីបណ្តាខេត្តមួយចំនួន ដូចជា ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង (២នាក់) បាត់ដំបង (៧នាក់) កំពង់ចាម (១៦នាក់) បន្ទាយមានជ័យ (១៥នាក់) ស្ទឹងត្រែង (១នាក់) កំពង់ស្ពឺ (១៥នាក់) ព្រះសីហនុ (៤នាក់) កំពង់ធំ (៩នាក់) មណ្ឌលគីរី (៦នាក់) ស្វាយរៀង (២នាក់) និងខេត្តពោធិ៍សាត់ (២នាក់) អ្នកចូលរួមក៏មានសាវតារផ្សេងៗគ្នាផងដែរ ដូចដែលមានបង្ហាញនៅក្នុងតារាងខាងក្រោម

^២ សន្និសីទត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅថ្ងៃទី ២៥-២៦ ខែធ្នូ នៅសណ្ឋាគារសាន់រ៉េ រាជធានីភ្នំពេញ ។

តួនាទីអ្នកចូលរួម	ចំនួន
គណៈកម្មាធិការអភិវឌ្ឍន៍ភូមិ	១ នាក់
អ្នកដឹកនាំសហគមន៍	២៦ នាក់
តំណាងសហគមន៍	១៨ នាក់
តំណាងសហគមន៍នេសាទ	៧ នាក់
ប្រធានភូមិ	១ នាក់
តំណាងសហគមន៍ព្រៃឈើ	៨ នាក់
សមាជិកបណ្តាញតស៊ូមតិ	៣ នាក់
សមាជិកបណ្តាញសិទ្ធិមនុស្ស	១ នាក់
តំណាងដីធ្លីសហគមន៍	៣ នាក់
មេដឹកនាំបណ្តាញតស៊ូមតិសហគមន៍	១ នាក់
សមាជិកក្រុមប្រឹក្សាឃុំ	៣ នាក់
អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលក្នុងស្រុក	៦ នាក់
ក្រុមគាំពារសុខភាពភូមិ	១ នាក់
គណៈកម្មការអភិវឌ្ឍន៍ភូមិ	៤ នាក់
សរុបចំនួន	៨៣ នាក់
ករណីសិក្សាមិនសុពល	៤ នាក់
ករណីសិក្សាសុពល	៧៩ នាក់

តារាងសំណួរ^៣ ដែលបានគ្រោងឡើង បានសួរអ្នកចូលរួមអំពីបញ្ហានៅក្នុងសហគមន៍ពួកគេ ការប្រឈមដែល ពួកគេកំពុងជួបប្រទះ និងការឆ្លើយតប ក៏ដូចជាការប្រឈមចំពោះបញ្ហាទាំងនេះ។ សំណួរមានលក្ខណៈជាសំណួរជ្រើស រើស ហើយក្នុងសំណួរខ្លះអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកឆ្លើយជ្រើសយកចម្លើយលើសពីមួយ។ សំណួរស្ទង់មតិទាំងអស់ត្រូវបានពន្យល់ យ៉ាងលម្អិតទៅអ្នកចូលរួម ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថាពួកគេយល់ច្បាស់ពីសំណួរទាំងនោះ។ អ្នកចូលរួមបានឆ្លើយតបចំពោះ សំណួរដូចខាងក្រោម ៖

១. តើអ្វីខ្លះជាបញ្ហានៅក្នុងសហគមន៍របស់អ្នក ?

មានបញ្ហាចំនួនប្រាំប្រភេទសម្រាប់ឱ្យអ្នកចូលរួមធ្វើការកំណត់ ដូចជា ៖ ដីធ្លី ព្រៃឈើ ជលផល(នេសាទ) ការរុករករ៉ែ និងបញ្ហាផ្សេងទៀត។ តំណាងសហគមន៍ទាំង ៧៩ នាក់ បានធ្វើការកំណត់ឃើញនូវបញ្ហាសរុបចំនួន ៨០ ដូចមានបង្ហាញនៅក្នុងក្រាហ្វិកខាងក្រោម។ សូមកត់សម្គាល់ថាតួលេខ ដែលឃើញមាននៅចន្លោះកណ្តាលនៃរូបា នីមួយៗ គឺជាចំនួនជាក់ស្តែងនៃចម្លើយទទួលបាន ហើយដែលមានកំណត់ជាភាគរយនៅផ្នែកខាងលើនៃកំពូលរូបា នីមួយៗនោះផងដែរ ។ ចម្លើយដែលមានចំនួនច្រើនជាងគេ គឺពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាដីធ្លី ដែលមានរហូតដល់ ៤៦.២៥% ។ អ្នកចូលរួមចំនួន ៣៥% បានលើកឡើង ពីការប្រឈមរបស់ពួកគេលើបញ្ហាព្រៃឈើ និង ១៧.៥% ទៀតបានរាយ- ការណ៍អំពីបញ្ហានេសាទ។

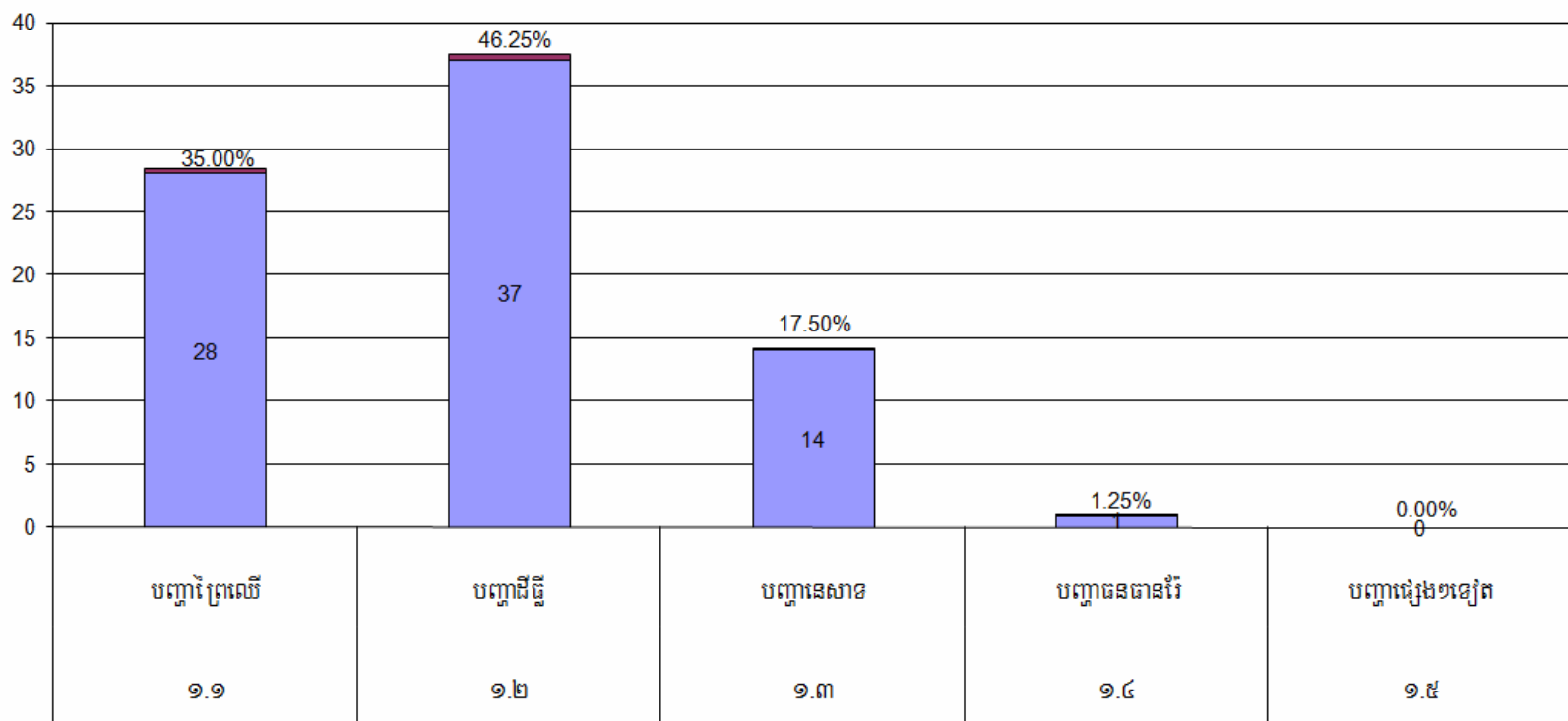
ចម្លើយទាំងនេះឆ្លុះបញ្ចាំងនូវសញ្ញាផ្សេងទៀត ដែលថាបញ្ហាដីធ្លី គឺជាបញ្ហាចំបងដែលគួរឱ្យយកចិត្តទុកដាក់។ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានទទួលស្គាល់ថាបញ្ហាដីធ្លីគឺជាបញ្ហាអាទិភាពចាប់តាំងពីឆ្នាំ ២០០៧ មក^៤ ។ លើសពីនេះ ទៀតអង្គការវេទិកានៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលស្តីពីកម្ពុជា បានរាយការណ៍ពីជម្លោះដីធ្លីចំនួន ១៧៣ ករណី នៅក្នុង ឆ្នាំ ២០០៨ និងបានកត់សំគាល់ឃើញថា ភាគច្រើននៃជម្លោះនោះ (៨២.០៨%) មិនទាន់ត្រូវបាន ដោះស្រាយ^៥ នៅ ឡើយ នាបំណាច់ឆ្នាំ ២០០៨ កន្លងទៅនេះ។

^៣ សូមមើលឧបសម្ព័ន្ធ A សម្រាប់ទម្រង់សំណួរថតចម្លង

^៤ សុន្ទរកថារបស់សម្តេចអគ្គមហាសេនាបតីតេជោ ហ៊ុន សែន

^៥ ការវិភាគស្ថិតិស្តីពីវិវាទដីធ្លីដែលកំពុងកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាឆ្នាំ ២០០៨ ដោយមជ្ឈមណ្ឌលព័ត៌មានដីធ្លីរបស់អង្គការ NGO Forum ។

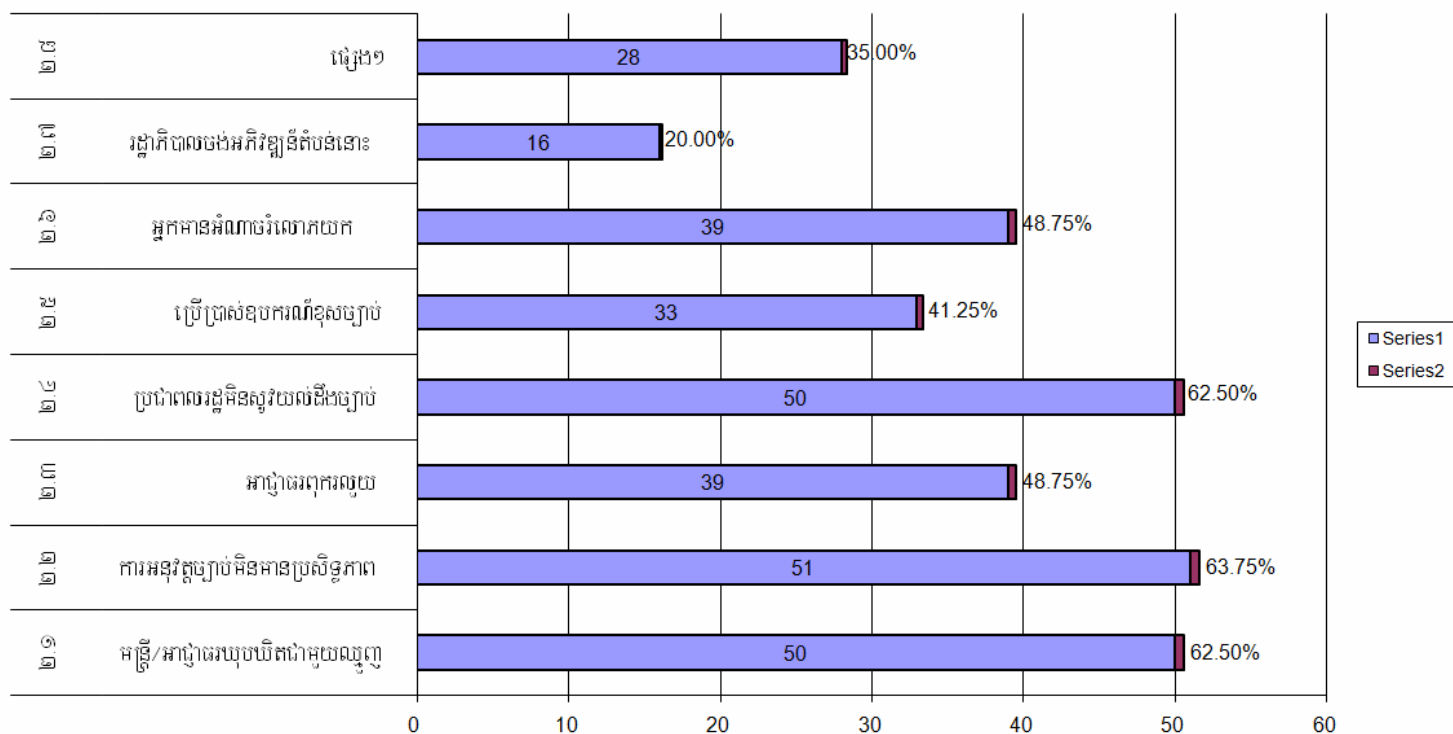
១. តើអ្វីខ្លះជាបញ្ហានៅក្នុងសហគមន៍របស់អ្នក ?

២. តើបញ្ហានេះកើតឡើងដោយសារអ្វី ឬ មូលហេតុដែលនាំឱ្យកើតមានជម្លោះនៅក្នុងសហគមន៍ របស់លោកអ្នក?

អ្នកចូលរួមបានបង្ហាញពីកត្តាចម្បងបី ដែលបានបង្កឱ្យមានបញ្ហាទាំងនេះឡើង នោះគឺ ការអនុវត្តច្បាប់ដែល គ្មានប្រសិទ្ធភាព (៦៣.៥០%) កង្វះការយល់ដឹងអំពីច្បាប់ (៦២.៥០%) និងការកេងប្រវ័ញ្ចធនធានធម្មជាតិពី សំណាក់មន្ត្រីអាជ្ញាធរឃុំឃិតជាមួយឈ្មួញឯកជន (៦២.៥០%) ។ លើសពីនេះទៀតថយចំនួន ៤៨.៧៥% បានលើកឡើងថាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលពុករលួយ ។ អ្នកចូលរួមតិចតួចតែ (២០.០០%) បានផ្សារភ្ជាប់បញ្ហាទាំងនេះទៅនឹង គម្រោង អភិវឌ្ឍន៍របស់រដ្ឋាភិបាល ។

២. តើបញ្ហានេះកើតឡើងដោយសារអ្វី? មូលហេតុដែលនាំឱ្យកើតមានជម្លោះនៅក្នុងសហគមន៍របស់លោកអ្នក

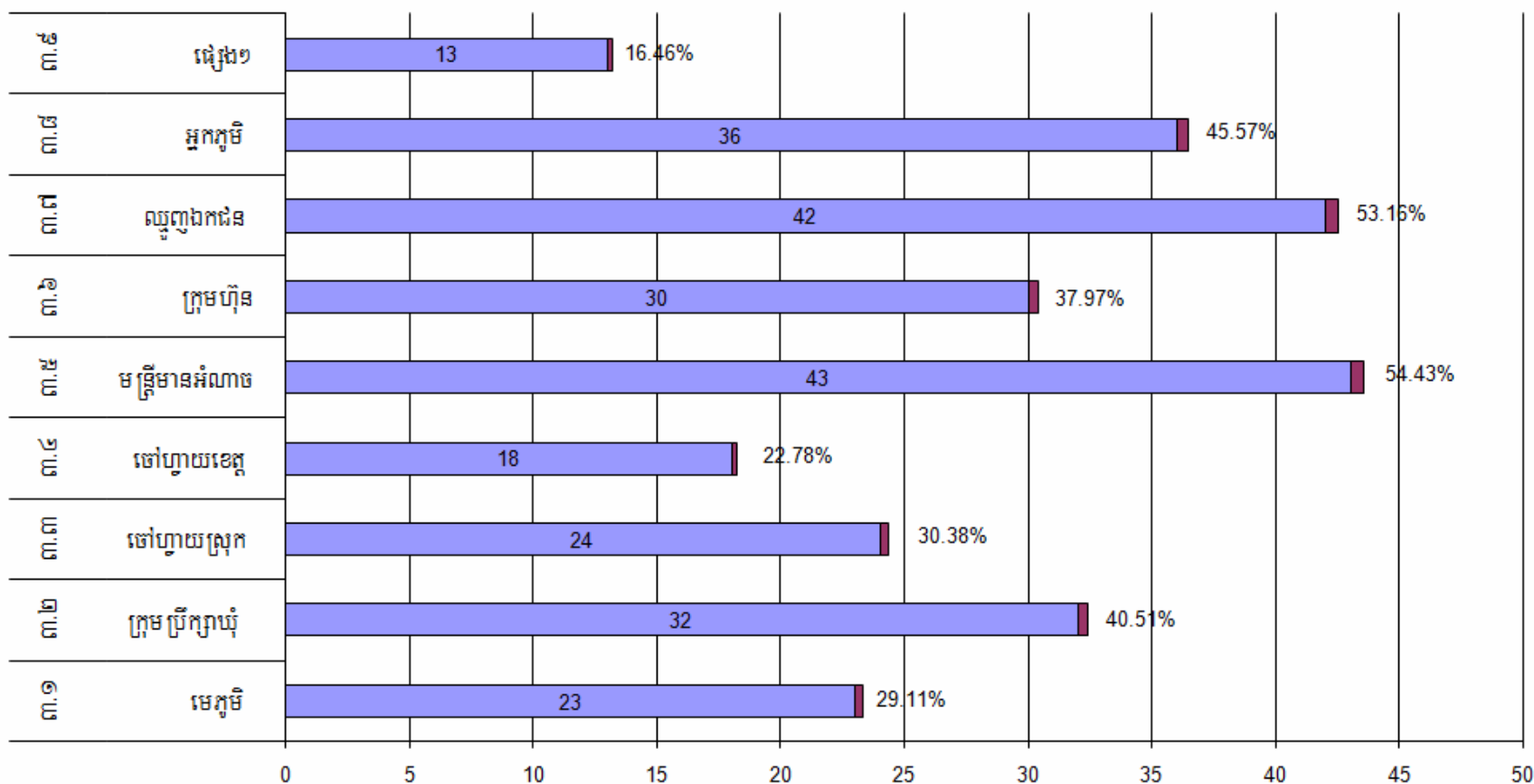
ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏ក្នុងចំណោមករណីដីធ្លីតែមួយ ចម្លើយជារួមភាគច្រើនបំផុតបង្ហាញ ពីមន្ត្រី/អាជ្ញាធរ ឃុបឃិតជាមួយឈ្មួញ (៦៧.៦%) និងបន្ទាប់មកគឺការរំលោភច្បាប់ពីសំណាក់ក្រុមអ្នកមានអំណាច (៦៤.៩%) ។ តួលេខបន្ទាប់ដែលដូចគ្នាគឺទាក់ទងនឹងបញ្ហាខ្វះការយល់ដឹងអំពីច្បាប់ ការអនុវត្តច្បាប់ មិនមានប្រសិទ្ធភាព និង មន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយ (៥៩.៥%) ។

ពាក់ព័ន្ធនឹងករណីព្រៃឈើ ចម្លើយជារួមភាគច្រើនបំផុតបង្ហាញពីកង្វះការយល់ដឹងផ្នែកច្បាប់ និងការអនុវត្ត ច្បាប់មិនមានប្រសិទ្ធភាព ដែលសរុបចម្លើយទាំងពីរនេះមានចំនួន ៦៧.៩% ។

៣. តើនរណាខ្លះជាអ្នកបង្កបញ្ហា ?

អ្នកចូលរួមជាងពាក់កណ្តាលបានបង្ហាញថា អ្នកបង្កបញ្ហាលើករណីទាំងនេះ គឺជាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលដែលមាន អំណាច (៥៤.៤៣%) ឬក្រុមឈ្មួញ (៥៣.១៦%) ។ ក្រុមអ្នកភូមិខ្លួនឯង ក៏ជាអ្នកបង្កបញ្ហាដែរ (៤៥.៥៧%) បន្ទាប់មកមានក្រុមប្រឹក្សាឃុំ (៤០.៥១%) និងក្រុមហ៊ុនឯកជន (៣៧.៩៧%) ។

៣. តើនរណាខ្លះជាអ្នកបង្កបញ្ហា ?

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ ក៏អ្នកបង្កបញ្ហាមានលក្ខណៈខុសៗគ្នាអាស្រ័យតាមប្រភេទករណី។ ក្នុងចំណោមករណី ដីធ្លីទាំងឡាយ មន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល ដែលមានអំណាច (៥៩.៥%) ស្ថិតនៅលើគេបង្អស់នៃបញ្ហាអ្នកបង្កបញ្ហា បន្ទាប់មកគឺ ក្រុមប្រឹក្សាឃុំ (៥៤.១%) និងមនុស្សបីក្រុមផ្សេងទៀត (ប្រធានភូមិ ក្រុមហ៊ុនឯកជន និងពួកឈ្មួញឯកជន) ដែលក្រុមនីមួយៗមាន ៤៨.៦% ។ នៅក្នុងករណីព្រៃឈើ អ្នកបង្កបញ្ហាជារួមច្រើនបំផុត គឺជាពួកឈ្មួញឯកជន (៦៤.៣%) បន្ទាប់មកគឺក្រុមមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលមានអំណាច (៥៣.៦%) និងក្រុមអ្នកភូមិ (៥០.០%) ។

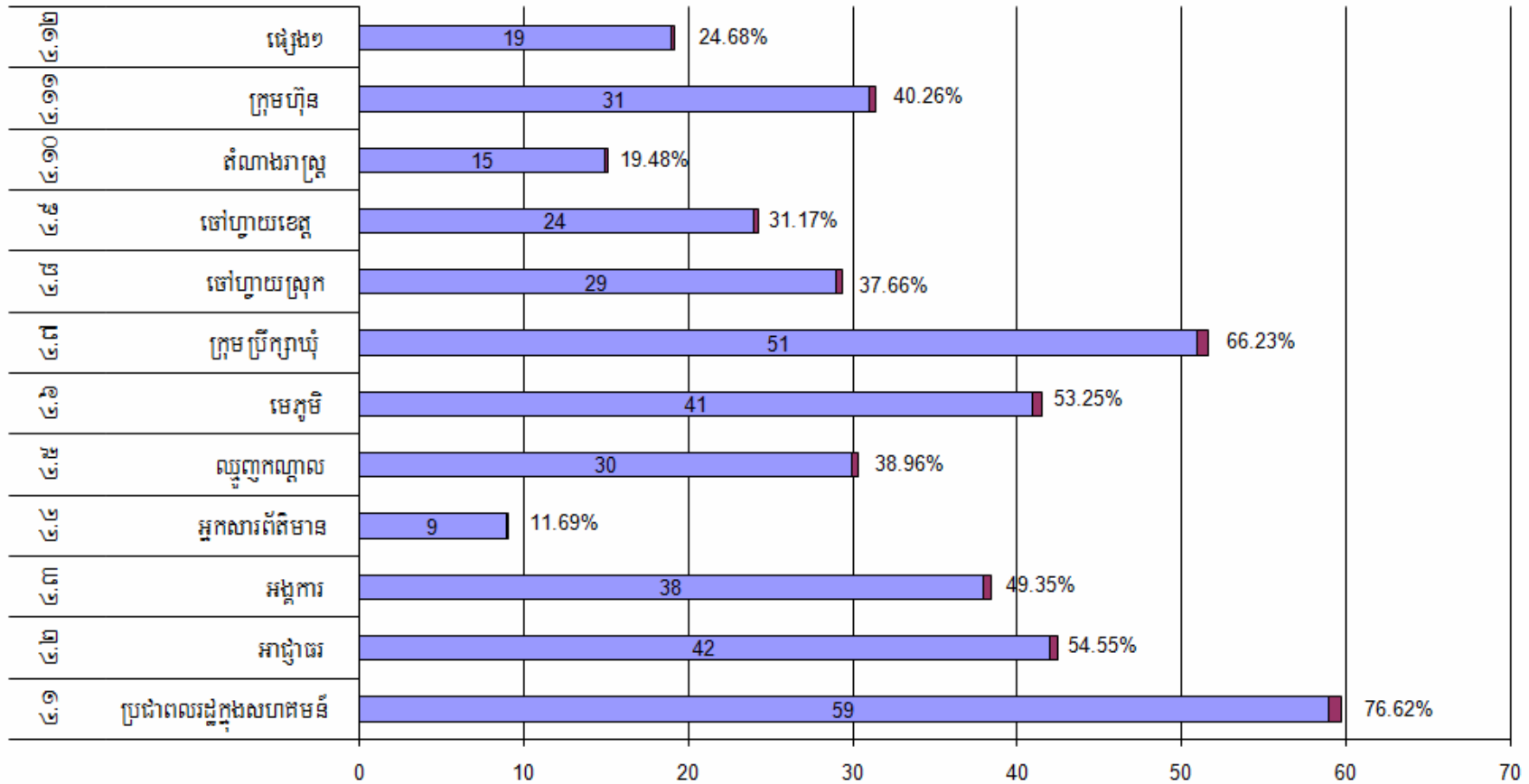
ចម្លើយដែលយើងទទួលបានមក ក៏មានលក្ខណៈខុសគ្នាដែរ អាស្រ័យទៅតាមតួនាទីជាក់ស្តែងរបស់អ្នកឆ្លើយ។ ជាឧទាហរណ៍ មេដឹកនាំសហគមន៍ និងតំណាងសហគមន៍ ភាគច្រើនទំនងឆ្លើយថាគឺមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលមានអំណាច ជាអ្នកបង្កបញ្ហា។ ប៉ុន្តែតំណាងសហគមន៍ព្រៃឈើទំនងជាឆ្លើយថាគឺអភិបាលខេត្ត ហើយតំណាងសហគមន៍នេសាទ ទំនងជាឆ្លើយថាគឺអ្នកភូមិផ្សេងទៀតជាអ្នកបង្កបញ្ហា។^៦

៤. តើអ្នកណាខ្លះដែលជាអ្នកពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ ?

ក្នុងមក ភាគច្រើននៃចម្លើយរបស់អ្នកចូលរួមបានឆ្លើយថាអ្នកពាក់ព័ន្ធគឺ សមាជិកសហគមន៍ (៧៦.៦២%) បន្ទាប់មកគឺក្រុមប្រឹក្សាឃុំ (៦៦.២៣%) អាជ្ញាធរ (៥៤.៥៥%) និងប្រធានភូមិ (៥៣.២៥%) ។

^៦ មេដឹកនាំសហគមន៍ចំនួន ១៥ ក្នុងចំណោមសរុប ២៥ និងតំណាងសហគមន៍ចំនួន ១១ ក្នុងចំណោម ១៨ បានបញ្ជាក់ថាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលដែល មានអំណាចជាអ្នកបង្កបញ្ហា។ (តំណាងសហគមន៍ចំនួន ១១ ក៏បានបញ្ជាក់ថាក្រុមឈ្មួញឯកជនជាអ្នកបង្កបញ្ហា)។ ពាក់កណ្តាលនៃតំណាង សហគមន៍ព្រៃឈើចំនួន ៨ បានបញ្ជាក់ថាអភិបាលខេត្តជាអ្នកបង្កបញ្ហា។ ៥នាក់ក្នុងចំណោមតំណាងសហគមន៍នេសាទសរុបចំនួន ៧ ថាអ្នកភូមិ ជាអ្នកបង្កបញ្ហា។

៤. តើអ្នកណាខ្លះដែលជាអ្នកពាក់ព័ន្ធនឹងជម្លោះនេះ ?

ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏អ្នកពាក់ព័ន្ធមានលក្ខណៈខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចសម្រាប់បញ្ហាប្រភេទខុសគ្នាផងដែរ។ ក្នុង បញ្ហាដីធ្លី អ្នកពាក់ព័ន្ធសំខាន់បំផុតគឺ សមាជិកសហគមន៍ (៨៣.៣% នៃករណីដីធ្លី) និងក្រុមប្រឹក្សាឃុំ (៧២.២%) ។ បន្ទាប់ពីនោះគឺប្រធានភូមិ (៦៩.៤%) និងអាជ្ញាធរ (៥៥.៦%) ។

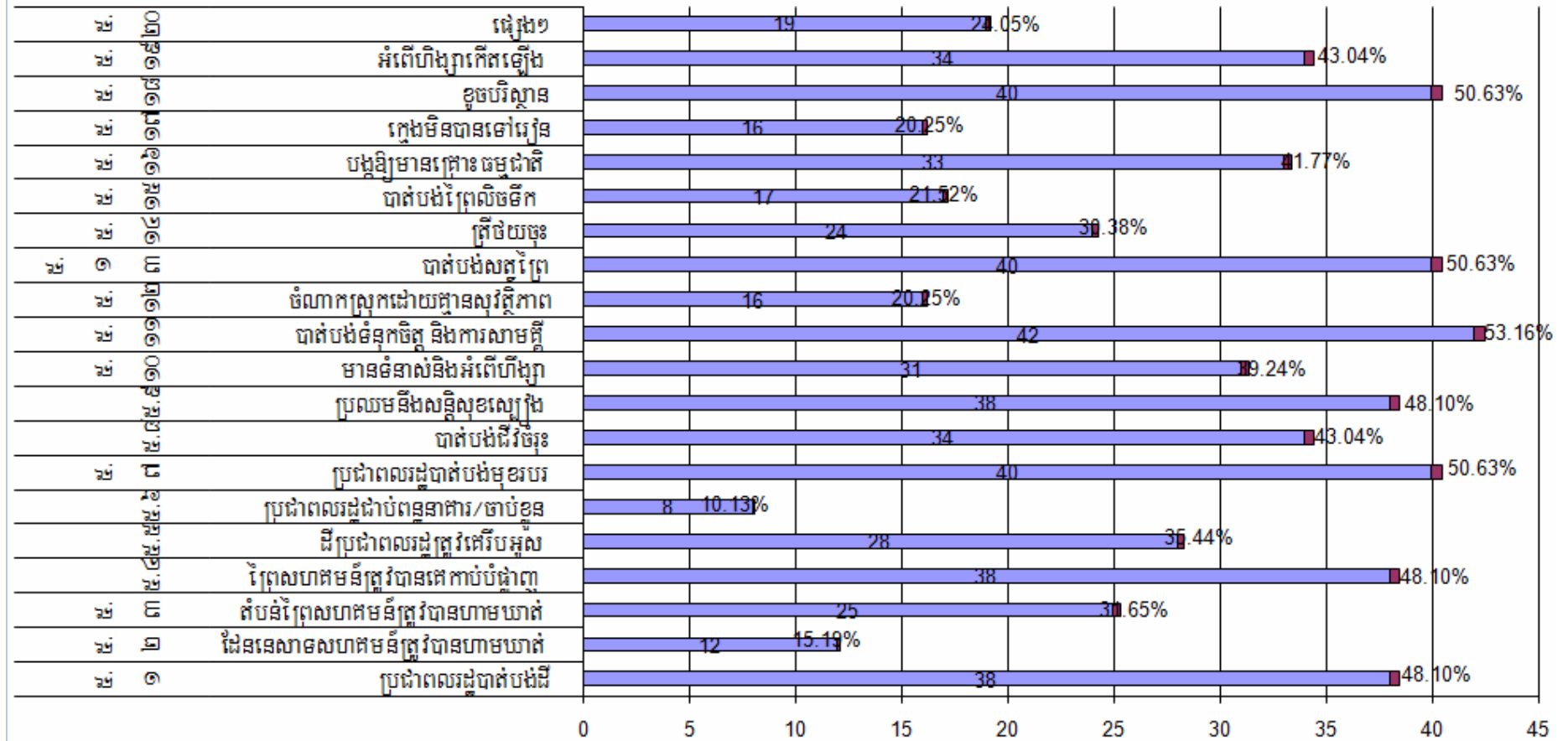
ក្នុងចំណោមករណីព្រៃឈើ អ្នកពាក់ព័ន្ធខ្ពស់ជាងគេគឺសមាជិកសហគមន៍ និងក្រុមប្រឹក្សាឃុំ (ទាំងពីរ គឺ៦៥.៤% ដូចករណីនេសាទដែរ) បន្ទាប់មកគឺអាជ្ញាធរគឺ៥៣.៨% ។

៥. តើអ្វីខ្លះជាផលប៉ះពាល់/ផលវិបាកដែលកើតចេញពីជម្លោះនេះ ?

អ្នកចូលរួមឆ្លើយសំណួរចំនួន ៥៣.១៦% បានលើកឡើងអំពីផលវិបាកចំបងដែលបង្កដោយជម្លោះ នោះគឺការ បាត់បង់នូវទំនុកចិត្ត និងសាមគ្គីភាពក្នុងសហគមន៍។ ផលវិបាកបន្ទាប់ពីនោះ គឺការបាត់បង់នូវអាជីព ការបាត់បង់ជីវិត សត្វព្រៃ និងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានចំពោះបរិស្ថាន (អ្នកឆ្លើយសំណួរចំនួន ៥០.៦៣% បានឆ្លើយដូចគ្នាលើផលវិបាក ទាំងនេះ)។ អ្នកឆ្លើយសំណួរដទៃទៀត បានលើកឡើងពីផលវិបាកនៃការបាត់បង់ដីធ្លី ការបាត់បង់ព្រៃឈើ (តាមរយៈ ការកាប់បំផ្លាញព្រៃឈើ) និងកង្វះនូវសុវត្ថិភាពស្បៀង (សរុបអ្នកឆ្លើយសំណួរចំនួន ៤៨.១០%) ។

ការពិនិត្យឱ្យបានដិតដល់ទៅលើប្រភេទនៃករណីផ្សេងគ្នាផ្តល់នូវលទ្ធផលផ្សេងគ្នា។ ផលវិបាកចំបងនៃបញ្ហា ដីធ្លី គឺការបាត់បង់ដី (៧៥% នៃករណីដីធ្លីសរុប) ផលវិបាកចំបងនៃបញ្ហាព្រៃឈើ គឺវិនាសកម្មព្រៃឈើសហគមន៍ (៨២.១០% នៃករណីព្រៃឈើសរុប)។ ថែមពីលើនេះ ជម្លោះ និងអំពើហិង្សាពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាដីធ្លី (៥០%) គឺមានចំនួន ច្រើនជាងករណីព្រៃឈើ (៣២.១០%) ។

៥. តើអ្វីខ្លះជាផលប៉ះពាល់/ផលវិបាកដែលកើតចេញពីជម្លោះនេះ ?

៦. តើសកម្មភាពអ្វីខ្លះដែលបានអនុវត្តក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ ?

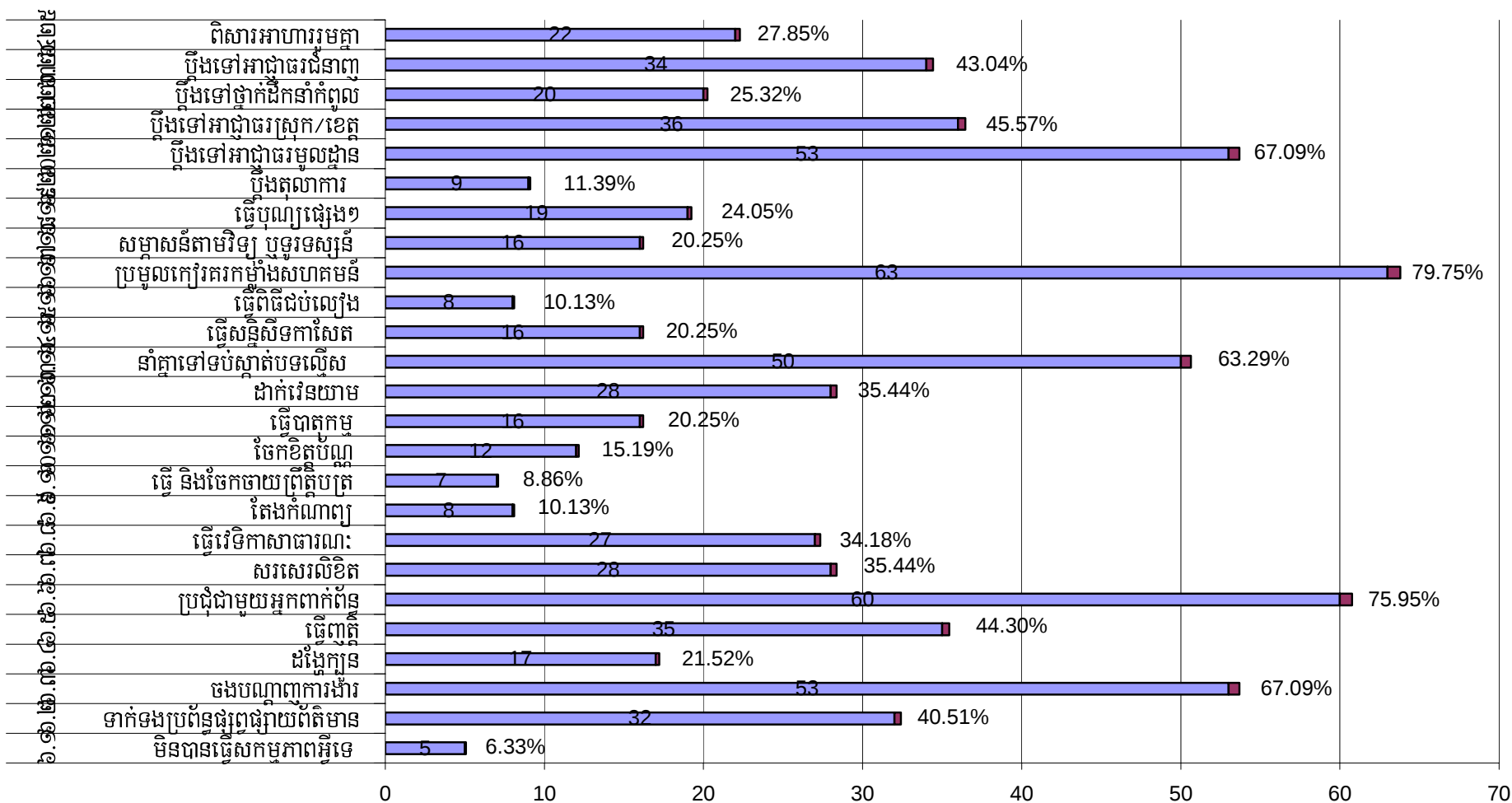
តាមរយៈចម្លើយផ្សេងៗគ្នារបស់ពួកគេ យើងអាចដឹងបានច្បាស់ថាពួកគេបានប្រើនូវយុទ្ធសាស្ត្រជាច្រើនក្នុង ការដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ ។ អ្នកចូលរួមឆ្លើយសំណួរចំនួន ៧៩.៧៥% បានរាយការណ៍ថាពួកគេបានកៀរគរ សហគមន៍ ។ អ្នកចូលរួមឆ្លើយសំណួរចំនួន ៧៥.៩៥% ផ្សេងទៀតបាននិយាយពីការរៀបចំឱ្យមានកិច្ចប្រជុំគ្នារវាងអ្នក ពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ហើយអ្នកចូលរួមផ្សេងទៀតបានបញ្ជាក់ថាពួកគេបានកសាងបណ្តាញ ឬដាក់ពាក្យប្តឹងទៅអាជ្ញាធរ មូលដ្ឋាន (ទាំងពីរគឺ ៦៧.០៩%) ។

ចម្លើយលេចធ្លោផ្សេងៗទៀត គឺ ៖

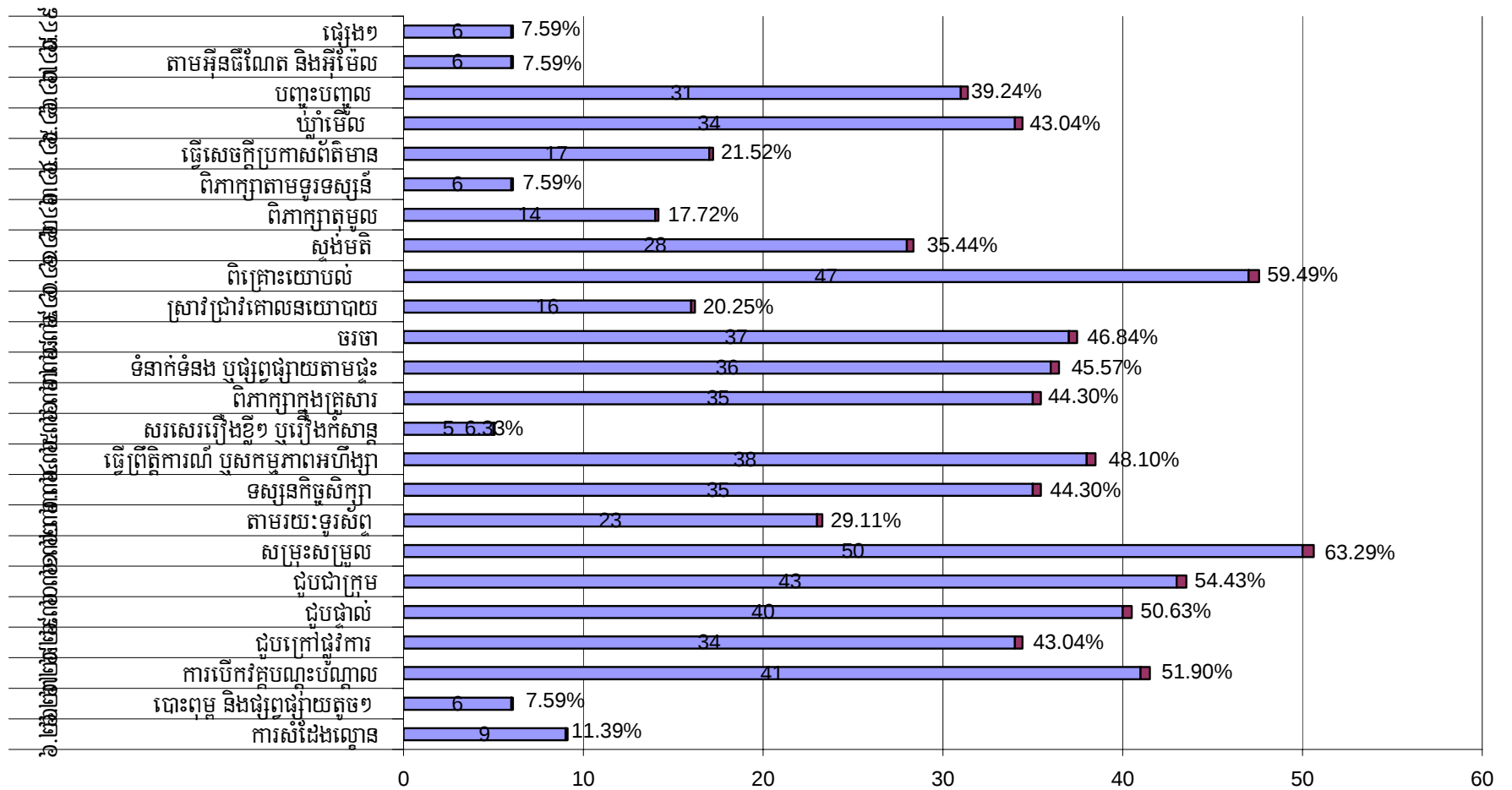
- នាំគ្នាទៅទប់ស្កាត់បទល្មើស (៦៣.២៩%)
- ការសម្រុះសម្រួល (៦៣.២៩%)
- ការពិគ្រោះយោបល់ (៥៩.៤៩%)
- ការជួបប្រជុំគ្នាជាក្រុម (៥៤.៤៣%)

សកម្មភាពត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងសណ្ឋានផ្សេងគ្នា អាស្រ័យលើប្រភេទនៃករណី ។ ចំពោះគ្រប់ប្រភេទនៃករណីទាំងអស់ សកម្មភាពដែលអនុវត្តន៍ជាទូទៅ ច្រើនបំផុតនោះគឺ ប្រមូលកៀរគរកម្លាំងសហគមន៍ ដែលបានរាយការណ៍ថាមាន ចំនួន៨០.៦០% នៃករណីដីធ្លី ៧៥% នៃករណីព្រៃឈើ (ផ្សារភ្ជាប់នឹង កិច្ចប្រជុំអ្នកពាក់ព័ន្ធ) និង ៩២.៩០% នៃករណីជលផល(នេសាទ) ។ សកម្មភាពច្រើនបន្ទាប់ទីពីរក្នុងករណីដីធ្លី គឺការដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ដោយបានរាយការណ៍ថាមានចំនួន ៧៧.៨០% នៃករណីដីធ្លី ។ ប៉ុន្តែចំពោះករណីព្រៃឈើ និងនេសាទវិញ សកម្មភាពច្រើនបន្ទាប់ទីពីរដែលត្រូវបានអនុវត្តជាទូទៅ គឺនាំគ្នាទៅទប់ស្កាត់បទល្មើស ដែលបានបញ្ជាក់ថាមាន ចំនួន ៧១.៤០% នៃករណីព្រៃឈើ និង ៨៥.៧០% នៃករណីនេសាទ (ផ្សារភ្ជាប់នឹងកិច្ចប្រជុំ អ្នកពាក់ព័ន្ធ) ។

៦. តើលោកអ្នកបានធ្វើសកម្មភាពតស៊ូមតិអ្វីខ្លះដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ?

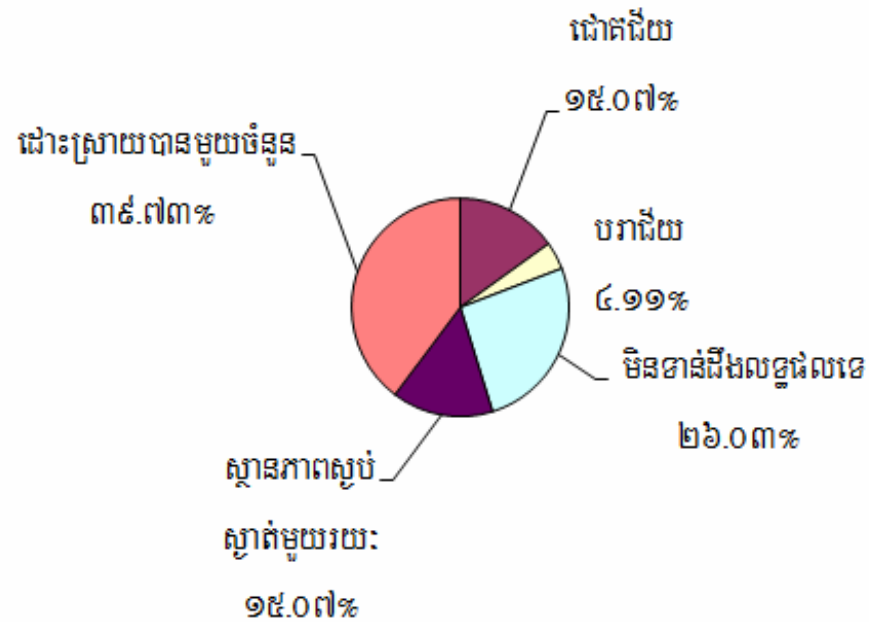
៦. តើលោកអ្នកបានធ្វើសកម្មភាពតស៊ូមតិអ្វីខ្លះដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ?

៧. តើការតស៊ូមតិបានទទួលលទ្ធផលកម្រិតណា ?

ជាលទ្ធផលសរុប ១៥.០៧% នៃករណីសរុបបានរាយការណ៍ថាពួកគេបានទទួលជោគជ័យយ៉ាងពេញលេញ និង ៣៩.៧៣% នៃករណីសរុបបានរាយការណ៍ថា ត្រូវបានដោះស្រាយមួយចំនួន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ២៦.០៣% នៃករណីសរុបមិនទាន់បានដឹងនូវលទ្ធផលនៅឡើយទេ ហើយ ១៥.០៧% នៃករណីគឺស្ថានភាព បានស្ងប់ស្ងាត់មួយរយៈ ។ មានតែ ៤.១១% ប៉ុណ្ណោះ ដែលបានរាយការណ៍ថាបានបរាជ័យ ។

៧. តើការតស៊ូមតិបានទទួលលទ្ធផលកម្រិតណា ?

ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏លទ្ធផលទាំងនេះប្រែប្រួលអនុលោមតាមកត្តាជាច្រើនក្នុងចំណោមកត្តាផ្សេងៗទៀត អាស្រ័យលើបុព្វហេតុ អ្នកបង្កបញ្ហា និងសកម្មភាពនានារបស់អ្នកឆ្លើយតបសំណួរ និងតួនាទីរបស់អ្នកតស៊ូមតិក្នុង សហគមន៍ពួកគេ ។

ក្នុងចំណោមករណីដែលបានកើតឡើង អ្នកបង្កបញ្ហាគឺជាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលដែលមានអំណាច ហើយលទ្ធផល ខ្ពស់បំផុតគឺការទទួលជោគជ័យមួយចំនួន (៣៩.៤៧%) បន្ទាប់មក (៣១.៥៧%) បញ្ជាក់ពីស្ថានភាពដែលមិនទាន់ បានដឹងអំពីលទ្ធផលនៅឡើយ ។ ក្នុងករណីទាំងនេះ សមភាពនៃករណី ជោគជ័យទាំងស្រុងទល់នឹងភាពបរាជ័យគឺ ១០.៥២% (៤ករណី) និង ២.៦៣% (១ករណី) ភាពបរាជ័យ ។

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ នៅពេលដែលអ្នកបង្កបញ្ហាគឺជាពួកឈ្មួញឯកជន លទ្ធផលខ្ពស់បំផុតគឺការទទួល ជោគជ័យមួយចំនួន (៥១.២៨%) បន្ទាប់មក (២៣.០៧%) បញ្ជាក់ពីស្ថានភាពដែលមិនទាន់បានដឹងអំពីលទ្ធផល នៅឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្នកឆ្លើយសំណួរបានរាយការណ៍ថាមានករណីជោគជ័យទាំងស្រុង (៧.៦៩%, ៣ ករណី) ច្រើនជាងករណីបរាជ័យ (២.៥៦%, ១ ករណី) ។

លទ្ធផលទាំងឡាយក៏បានប្រែប្រួលទៅតាមបុព្វហេតុនៃបញ្ហាផងដែរ ។ ក្នុងចំណោមករណីទាំងនេះ ជាមួយនឹង បុព្វហេតុដែលបានរាយការណ៍ជារួម លទ្ធផលខ្ពស់បំផុតនោះគឺការទទួលបានជោគជ័យមួយចំនួន តាមដែលបានរាយការណ៍ ករណីដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកង្វះការយល់ដឹងច្បាប់(៥១.០៦%) មន្ត្រីអាជ្ញាធរ ឃុបឃិតជាមួយឈ្មួញ(៤៤.៦៨%) ព្រមទាំងការអនុវត្តច្បាប់ដែលមិនមានប្រសិទ្ធភាព(៤៦.៧%) ។ ក្នុងស្ថានភាពទាំងអស់នេះ អ្នកឆ្លើយសំណួរ បានរាយការណ៍ អំពីអត្រានៃភាពជោគជ័យខ្ពស់ជាងភាពបរាជ័យ ។ ក្នុងចំណោមករណីមន្ត្រីអាជ្ញាធរឃុបឃិតជាមួយឈ្មួញអត្រានៃភាពជោគជ័យខ្ពស់បំផុត គឺមានចំនួន ១៤.៨៩%ដែលបានរាយការណ៍ដោយអ្នកឆ្លើយសំណួរ ។ ជាក់ស្តែង ៦៣.៦០% នៃរាល់បណ្តាករណីជោគជ័យគ្រប់ប្រភេទបញ្ហាទាំងអស់ គឺពាក់ព័ន្ធនឹងមន្ត្រីអាជ្ញាធរ ឃុបឃិតជាមួយឈ្មួញ ។ ចំពោះករណីដែលរដ្ឋាភិបាលមានបំណងចង់អភិវឌ្ឍតំបន់នោះ អត្រាខ្ពស់បំផុតនៃភាពជោគជ័យមួយចំនួនគឺ ៥៦.២៥% ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏ក្នុងករណីគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ តួលេខគួរឱ្យគត់សំគាល់ ដែលរាយការណ៍ថាពួកគេមិនទាន់បានដឹងអំពីលទ្ធផលនៅឡើយទេនោះគឺ(២៧.៦៥% ចំពោះករណីមន្ត្រីអាជ្ញាធរឃុបឃិតជាមួយឈ្មួញ, ២២.២២% ចំពោះការអនុវត្តច្បាប់មិនមានប្រសិទ្ធភាព និង ១៧.០២% សម្រាប់ការយល់ដឹងច្បាប់ នៅមានកម្រិត) ។

សកម្មភាពខុសៗគ្នាក៏បាននាំមកនូវលទ្ធផលខុសៗគ្នាដែរ ។ អត្រាជោគជ័យខ្ពស់បំផុតត្រូវបានរាយការណ៍គឺ ដាក់វេនយាមនិងដើរល្បាត ដោយមានអត្រា ជោគជ័យ ២២.២% ហើយសកម្មភាពនេះត្រូវបានចូលក្នុង ករណីជោគជ័យ ៥៤.៥% ។ បន្ទាប់មក គឺ នាំគ្នាទៅទប់ស្កាត់បទល្មើសដោយមានអត្រាជោគជ័យ ១៥.៣% ដែលត្រូវចូលក្នុងករណីជោគជ័យសរុបគឺ៦៣.៦០% ។ក្នុងចំណោមករណីដែលអ្នកឆ្លើយសំណួរបានកៀរគរសហគមន៍របស់ពួកគេ ដែលជាសកម្មភាព ជារួមដែលបានរាយការណ៍ដោយអ្នកចូលរួម លទ្ធផលជាទូទៅគឺភាពជោគជ័យមួយចំនួន ៣៨.៣% និង២៥% មិនទាន់បានដឹងអំពីលទ្ធផលនៅឡើយ ។

អត្រាជោគជ័យទាំងស្រុងរបស់ពួកគេ (១៨.៣%) បានសម្រេចយ៉ាងធំធេង បើធៀបនឹងអត្រាបរាជ័យរបស់ពួកគេ (៣.៣៣%) ។ អ្នកទាំងឡាយដែលបានរៀបចំ កិច្ចប្រជុំជាមួយអ្នកពាក់ព័ន្ធ ជាញឹកញាប់បំផុតក៏បានរាយការណ៍ពីភាពជោគជ័យមួយចំនួនផងដែរគឺ (៤០.៤%) បន្ទាប់មកគឺស្ថានភាពដែលអ្នកឆ្លើយសំណួរ មិនទាន់បានដឹងលទ្ធផលនៅឡើយ (២៤.៦%) ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អត្រាជោគជ័យ ទាំងស្រុងរបស់ពួកគេ (១៤%) ទល់នឹងអត្រាបរាជ័យរបស់ពួកគេ (៣.៣៣%) ។

លទ្ធផលក៏បានប្រែប្រួលតាមអ្នកតស៊ូមតិដោយខ្លួនគេផងដែរ ។ លទ្ធផលខ្ពស់បំផុតសម្រាប់មេដឹកនាំសហគមន៍ គឺការទទួលជោគជ័យបានមួយចំនួន និងការមិនទាន់ដឹងលទ្ធផលនៅឡើយ ទាំងពីរនេះគឺ ៣៣.៣៣% ។ ក្រុមនេះបាន រាយការណ៍អំពីអត្រាជោគជ័យខ្ពស់បំផុតគឺ ២៥% និងមិនមានការបរាជ័យទេ ។ ជាការពិត ពួកគេបានទទួល ជោគជ័យច្រើនជាងពាក់កណ្តាល (៥៤.៥%) នៃករណីជោគជ័យសរុបទាំងអស់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត តំណាងសហគមន៍ បាននិយាយថាលទ្ធផលទូទៅរបស់ពួកគេគឺថាស្ថានភាពបានស្ងប់ស្ងាត់មួយរយៈ (២៩.៤%) បន្ទាប់មក គឺលទ្ធផលជោគជ័យមួយចំនួន និងការមិនដឹងនូវលទ្ធផល ទាំងពីរនេះគឺមានចំនួនដូចគ្នាគឺ ២៣.៥% ។ ពួកគេបាន រាយការណ៍អំពីអត្រាជោគជ័យ(១៧.៦%) ខ្ពស់ជាងការបរាជ័យ (៥.៩%) ។

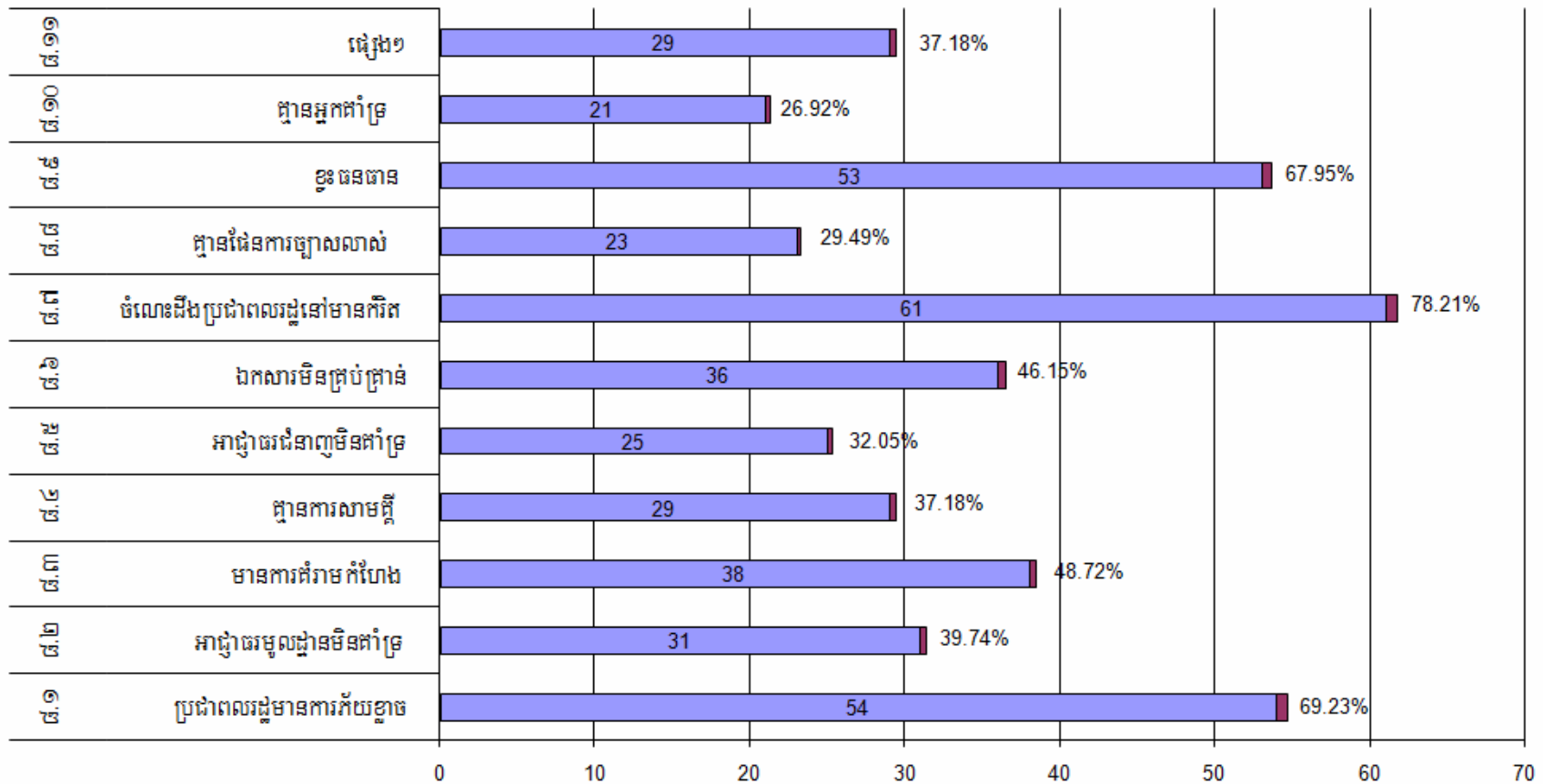
ក្នុងចំណោមតំណាងសហគមន៍ព្រៃឈើទាំងឡាយ លទ្ធផលជារួមច្រើនបំផុតគឺថាពួកគេមិនទាន់បានដឹងលទ្ធផល នៅឡើយ (៥០%) បន្ទាប់មកគឺភាព ជោគជ័យមួយចំនួន (៣៣.៣%) ។ ពួកគេមិនមានលទ្ធផលជោគជ័យ ហើយ មានការបរាជ័យចំនួនមួយ ។

តំណាងខាងសហគមន៍នេសាទ បានរាយការណ៍អំពីអត្រាជោគជ័យមួយចំនួន គឺ ៤២.៩% បន្ទាប់មកគឺការមិន ទាន់បានដឹងលទ្ធផល ដែលមាន ២៨.៦% ជាមួយនឹងលទ្ធផលជោគជ័យចំនួនមួយ និងបរាជ័យចំនួនមួយផងដែរ ។

៨. តើអ្វីខ្លះជាការប្រឈម ការលំបាក និងចំណុចខ្សោយ ?

៧៨.២១% នៃអ្នកចូលរួមបានរាយការណ៍ថាការប្រឈមធំបំផុតរបស់ពួកគេ គឺចំណេះដឹង របស់ប្រជាពលរដ្ឋតាមសហគមន៍នៅមានកម្រិត ហើយ (៦៩.២៣%) ថា “ប្រជាពលរដ្ឋមានការភ័យខ្លាច” និង ៦៧.៩៥% ថាកង្វះធនធានក៏ត្រូវបានរាយការណ៍ថាជាបញ្ហាប្រឈមផងដែរ ។

៨. តើអ្វីខ្លះជាការប្រឈម ការលំបាក និងចំណុចខ្សោយ ?

ផ្អែកតាមផ្នែកដទៃៗទៀតគឺថា មួយប្រែប្រួលតាមបញ្ហា។ ការប្រឈមធំបំផុតក្នុងបញ្ហាព្រៃឈើ និងនេសាទ គឺ ចំណេះដឹងប្រជាពលរដ្ឋនៅមានកម្រិត ដោយ ៨៥.៧០% នៃអ្នកចូលរួមក្នុងក្រុមនីមួយៗបានកំណត់យកបញ្ហានេះ។ ក្នុងករណីនីមួយៗ តួលេខនេះត្រូវបានបង្ហាញនូវការបញ្ជាក់ដូចគ្នា។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏ក្នុងករណីដ៏ធ្ងន់ ការប្រឈមធំបំផុតគឺ ការភ័យខ្លាច ដែលមាន ៨៥.៧០% និងបន្ទាប់ពីនោះគឺ ចំណេះដឹងប្រជាពលរដ្ឋនៅមានកម្រិត (៦៨.៦០%) ។

លទ្ធផលដែលត្រូវបានរាយការណ៍ដោយអ្នកឆ្លើយសំណួរ ក៏បានប្រែប្រួលតាមការប្រឈមដែលបានពាក់ព័ន្ធ ក្នុងករណីទាំងនេះ។ នៅក្នុងទិន្នន័យ

ស្តីពីលទ្ធផលដែលបានកត់ត្រានូវតួលេខខាងលើតាមផ្នែក លទ្ធផលជារួមភាគច្រើន បំផុត នៅពេលដែលអ្នកឆ្លើយសំណួរបានជួបនឹងការប្រឈមធំបំផុតចំនួនបី គឺបានទទួលជោគជ័យមួយចំនួន ដែលមាន អត្រា ៤៣.៦% ទាក់ទងនឹងចំណេះដឹងប្រជាពលរដ្ឋនៅមានកម្រិត (ដោយមាន ១២.៧% រាយការណ៍ថាបាន ជោគជ័យទាំងស្រុង) និងអត្រាចំនួន ៣៤.៦% ទាក់ទងនឹងប្រជាពលរដ្ឋមានការភ័យខ្លាច ហើយចំនួន ៣៦.៧% ទៀត ទាក់ទងនឹងកង្វះធនធាន ដែលនេះសុទ្ធតែជាការប្រឈម ។ ដូចដែលនៅក្នុងទិន្នន័យនៃបំបែកលំអិតដទៃទៀត អ្នកឆ្លើយសំណួរបានរាយការណ៍អំពីអត្រានៃភាពជោគជ័យ ដែលខ្ពស់ជាងភាពបរាជ័យ ក្នុងគ្រប់ស្ថានភាព ដោយមាន អត្រាជោគជ័យខ្ពស់បំផុត (១៧.៣%) ដែលបានរាយការណ៍ពីភាពភ័យខ្លាចរបស់ពលរដ្ឋ ។ (ក្នុងន័យពិត អ្នកឆ្លើយ សំណួរបានរាយការណ៍អំពីការភ័យខ្លាចនេះ ក្នុងករណីជោគជ័យទាំងស្រុងចំនួន ៨១.៨%) ។ ស្ថានភាពទាំងអស់បាន នាំឱ្យមានការឆ្លើយតបខ្ពស់មួយ ដែលអ្នកឆ្លើយសំណួរមិនទាន់បានដឹងលទ្ធផលនៅឡើយ ។

៩. ការសន្និដ្ឋាន និងអនុសាសន៍សម្រាប់អ្នកតស៊ូមតិថ្នាក់មូលដ្ឋានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព

អ្នកឆ្លើយសំណួរបានរាយការណ៍អំពីករណីតស៊ូមតិជាច្រើនប្រភេទខុសៗគ្នានៅក្នុងសហគមន៍ពួកគេ ។ ឆ្លើយតបនឹងសំណួរជាបុគ្គលនីមួយៗ បាននាំមក នូវចម្លើយខុសៗគ្នា អាស្រ័យលើថាតើសំណួរទាំងនោះពាក់ព័ន្ធនឹងករណីដីធ្លី ព្រៃឈើ នេសាទ រ៉ែ ឬបញ្ហាផ្សេងៗទៀត ។ ជាក់លាក់ជាងនេះទៀត បុព្វហេតុ អ្នកបង្កបញ្ហា សកម្មភាព និងលទ្ធផលទាំងឡាយប្រែប្រួលអាស្រ័យតាមប្រភេទករណី ។

អនុសាសន៍ : អ្នកតស៊ូមតិត្រូវរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រពួកគេឱ្យសមស្របនឹងកាលៈទេសៈនីមួយៗផ្សេងៗគ្នានៃករណីរបស់ ពួកគេម្នាក់ៗ ។ ឧទាហរណ៍ ករណីដីធ្លី គឺខុសប្លែកពីករណីព្រៃឈើ ។

ករណីដែលត្រូវបានរាយការណ៍ជាទូទៅច្រើនបំផុត គឺករណីដីធ្លី ហើយក្នុងចំណោមករណីទាំងនេះ បុព្វហេតុ ជារួមច្រើនបំផុតគឺមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល ឃុបខិតជាមួយនឹងផ្នែកឯកនិងបុគ្គលមានអំណាចដែលរំលោភច្បាប់ ។ ក្នុងករណីដីធ្លីទាំងឡាយ សកម្មភាពដែលត្រូវបានរាយការណ៍ជាទូទៅភាគច្រើនបំផុត គឺប្រជាពលរដ្ឋ ប្រមូលផ្តុំកំលាំងគ្នា និងបានបណ្តឹងប្តឹងទៅអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ក្នុងករណីព្រៃឈើ (ករណីដែលត្រូវបានរាយការណ៍ ច្រើនបំផុតទីពីរ) ហើយករណីទាំងអស់នេះត្រូវបានបង្កឡើងជាញឹកញាប់បំផុត ដោយពួកឈ្មួញឯកជន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រមូលកៀវគរកម្លាំងសហគមន៍

គឺជាសកម្មភាព ដែលត្រូវបានរាយការណ៍ច្រើនជាងគេ បន្ទាប់មកគឺការធ្វើអន្តរាគមន៍ទប់ស្កាត់បទល្មើសក្នុងករណីជាក់លាក់នានា ។

ការពិតដែលថាសកម្មភាពទាំងនេះ គឺជាចម្លើយខ្ពស់ជាងគេសម្រាប់ករណីដីធ្លី និងព្រៃឈើ ដែលគួរឱ្យមានការចាប់អារម្មណ៍ផ្នែកលើមូលហេតុផ្សេងៗ ។ ការប្រមូលក្បួនត្រកូលសហគមន៍ គឺជាលក្ខខណ្ឌធំធេងបំផុតមួយ ហើយអ្នកតស៊ូមតិអាចប្រើប្រាស់លក្ខខណ្ឌនេះដើម្បីអនុវត្តលើសកម្មភាព ជាច្រើនប្រភេទ ។ បន្ថែមពីលើនេះទៀត ការប្រមូលក្បួនត្រកូលសហគមន៍គឺជាសកម្មភាពខុសៗគ្នា ពីព្រោះវាត្រូវពឹងផ្អែកលើការរៀបចំសហគមន៍ និងចំនួនមនុស្សយ៉ាងច្រើន ក្នុងខណៈពេលដែលការរៀបចំបណ្តឹង ឬការធ្វើអន្តរាគមន៍ត្រូវបានកំណត់ក្នុងបរិបទនៃការដោះស្រាយបញ្ហា ដោយទាមទារនូវចំណេះដឹង និងជំនាញទាំងឡាយ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងនីតិវិធីផ្លូវការផងដែរ ។ វាច្បាស់ណាស់ ថាអ្នកតស៊ូមតិជាមនុស្សដែលមានជំនាញ ព្រោះថាសកម្មភាពដែលទទួលបានជោគជ័យបំផុតទីពីរនោះ គឺជាកិច្ច អន្តរាគមន៍ទប់ស្កាត់ក្នុងករណីជាក់លាក់ ។

អនុសាសន៍ ៖ អ្នកតស៊ូមតិត្រូវតាមដានព័ត៌មានលម្អិតបន្ថែមទៀត ដើម្បីកំណត់ឱ្យបានជាក់លាក់ជាងមុន នូវអ្វីដែលពួកគេពិចារណាចំពោះសកម្មភាព នៃការប្រមូលក្បួនត្រកូលសហគមន៍ ។

អនុសាសន៍ ៖ អ្នកតស៊ូមតិត្រូវតែតាមដាន និងចែករំលែកនូវមេរៀនដែលបានរៀនសូត្រដោយបំបែកទៅតាមបញ្ហាដែលគេបានជួបប្រទះតាមវិស័យ និងសកម្មភាពដែលពួកគេបានធ្វើ ។

អនុសាសន៍ ៖ អ្នកតស៊ូមតិត្រូវតែឆ្លុះបញ្ចាំង និងចែករំលែកនូវមេរៀនដែលបានរៀនសូត្រលើរបៀប នៃយុទ្ធសាស្ត្រទាំងពីរប្រភេទនេះ (សកម្មភាពដែលមានមនុស្សចូលរួមច្រើន និងការដោះស្រាយបញ្ហាជាលក្ខណៈបុគ្គល) ធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីជួយគ្នាឱ្យសម្រេចបានលទ្ធផល ។ (ឧទាហរណ៍ វាអាចទៅរួច ប្រសិនបើអាចប្រមូលក្បួនត្រកូលសហគមន៍បានជោគជ័យ នោះវាអាចបង្កើតឱ្យមានបរិយាកាសមួយដែលធ្វើឱ្យមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល មានបំណងនឹងស្តាប់ និង ធ្វើការចរចា ជាមួយអ្នកតស៊ូមតិ ។)

អត្រាជោគជ័យខ្ពស់បំផុត គឺការដាក់វេនយាមដើរល្បាតចំពោះករណីនេសាទ និងព្រៃឈើ ។ មេដឹកនាំសហគមន៍គឺសកម្មក្នុងការស្វែងរកអ្នកបង្កបញ្ហា និងអន្តរាគមន៍ទប់ស្កាត់ជាបន្ទាន់ ។

អនុសាសន៍ ៖ អ្នកតស៊ូមតិ និងមេដឹកនាំសហគមន៍ត្រូវតែដាក់វេនយាមដើរល្បាត ឱ្យបានខ្លាំងក្លាដើម្បីការពារឱ្យបានរឹងមាំចំពោះព្រៃឈើ

និងដែននេសាទសហគមន៍ ដោយមានការគាំទ្រផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងសម្ភារខ្លះៗពីអង្គការតាមសហគមន៍ និង អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ។

ការប្រឈមដោយសារបញ្ហាចំណេះដឹងនៅមានកម្រិត គឺជាការប្រឈមដែលត្រូវបានរាយការណ៍ខ្ពស់បំផុត សម្រាប់ករណីទាំងមូល ហើយវាជាការប្រឈមខ្ពស់បំផុតក្នុងករណីព្រៃឈើ និងនេសាទ ។ វាបង្ហាញថាអ្នកតស៊ូមតិ ដោះស្រាយការប្រឈមនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងមានប្រសិទ្ធភាព ចាប់តាំងពីពួកគេបានទទួលជោគជ័យទាំងស្រុង ឬ ជោគជ័យមួយចំនួនក្នុងចំណោមករណីជាងពាក់កណ្តាលនៃករណីទាំងនេះ ។

អនុសាសន៍ : អ្នកតស៊ូមតិត្រូវតែរួមបញ្ចូលនូវកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីជូនដំណឹង និងអប់រំសម្ព័ន្ធ មិត្តពួកគេក្នុងគ្រប់យុទ្ធនាការតស៊ូមតិទាំងអស់ ពីព្រោះមានតម្រូវការព័ត៌មានច្រើនថែមទៀត នៅក្នុងសហគមន៍ពួកគេ និងកំណត់ត្រាតាមដានជាវិជ្ជមាននៅក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះ ។

អ្នកចូលរួមក្នុងករណីដីធ្លី បានរាយការណ៍អំពីអំពើហិង្សាដែលទំនងជាខ្ពស់ខ្លាំងជាងមុន ហើយក៏ថាទំនងជា មានភាពភ័យខ្លាចខ្លាំងជាងមុនផងដែរ ក្នុងសហគមន៍ពួកគេ ដែលទាំងនេះជាការប្រឈមដ៏ធំរបស់ពួកគេ ។ ការរកឃើញទាំងនេះអាចមើលឃើញទាំងអស់គ្នា ជាមួយនឹងរបាយការណ៍ទាំងឡាយដែលថាករណីដីធ្លីយ៉ាងច្រើនទាក់ទង នឹងរដ្ឋាភិបាលដែលមានអំណាច ក្នុងការបង្កើតឱ្យមានបរិយាកាសភ័យខ្លាចជុំវិញជម្លោះដីធ្លី ។

អនុសាសន៍ : អ្នកតស៊ូមតិអាចត្រូវការទទួលបាន និងផ្តល់ឱ្យនូវការគាំទ្រច្រើនជាងមុនសម្រាប់ ដំណោះស្រាយទំនាស់ និងព្យាយាមជួយផ្តល់នូវការធានាចំពោះសមាជិកសហគមន៍ ដើម្បីបង្កើតនូវ បរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់ជាងមុន បានទទួលផលច្រើនជាងមុន ចំពោះការតស៊ូមតិដែលជោគជ័យ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកចូលរួមបានរាយការណ៍អំពីលទ្ធផលជាវិជ្ជមាន នៅពេលដែលកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែង អភិវឌ្ឍន៍របស់រដ្ឋាភិបាល គឺជាបុព្វហេតុនៃបញ្ហាដោយមានការទទួលស្គាល់សុំថវិការដ្ឋាភិបាលអាចឆ្លើយតបច្រើនជាងមុន ចំពោះអ្នកតស៊ូមតិ ពីព្រោះពួកគេគឺជាសន្លឹកឆ្នោតដ៏សំខាន់ ។

មេដឹកនាំសហគមន៍ មានអត្រាជោគជ័យខ្ពស់ជាងមុន ជាងក្រុមផ្សេងៗទៀត ដោយរួមបញ្ចូលនូវតំណាងខាង ព្រៃឈើ និងដែននេសាទផងដែរ ។ វាមិនច្បាស់ថាតើនេះបណ្តាលមកពីពួកគេមានមូលដ្ឋានជំនាញរឹងមាំជាងមុន មាន ទំនាក់ទំនងធំទូលាយជាងមុននៅក្នុងសហគមន៍ ឬមានកត្តាផ្សេងៗជាច្រើនទៀតនោះទេ ។

អនុសាសន៍ : ប្រជាពលរដ្ឋនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានទាំងឡាយ ត្រូវតែមានមេដឹកនាំសហគមន៍ដែលធ្លាប់ មានបទពិសោធន៍ក្នុងការងារយុទ្ធនាការ ហើយ មេដឹកនាំទាំងនេះត្រូវតែចែករំលែកបច្ចេកទេស និង មេរៀនដែលបានរៀនសូត្រជាមួយនឹងអ្នកតស៊ូមតិដទៃទៀត ។ សម្រាប់រយៈពេលយូរអង្វែង មេដឹកនាំ សហគមន៍គួរតែកំណត់ និងបង្ហាញដល់បុគ្គលដែលអនាគតនឹងក្លាយជាមេដឹកនាំសហគមន៍ ។

ថ្វីបើមានចម្លើយសំខាន់ៗយ៉ាងច្រើនឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពជោគជ័យទាំងស្រុង ឬមួយចំនួនក៏ដោយក៏អ្នកចូលរួមមួយចំនួនធំបានរាយការណ៍ថាពួកគេ មិនទាន់ បានដឹងលទ្ធផលអំពីការតស៊ូមតិរបស់ពួកគេនៅឡើយ ។ វាមិនច្បាស់លាស់នៅឡើយពីការស្ទង់មតិថាតើនេះដោយសារតែការដោះស្រាយករណីទាំងនេះ ចំណាយ ពេលយូរពេក ឬអ្នកតស៊ូមតិ មិនមានព័ត៌មានសម្រាប់ខ្លួនឯង ឬអ្នកតស៊ូមតិមិនបានធ្វើការតាមដាន ។

អនុសាសន៍ : អ្នកតស៊ូមតិគួរត្រួតពិនិត្យលទ្ធផលនិងករណីទាំងនេះឱ្យបានជិតជិតជាងមុន ដើម្បី រកឱ្យឃើញថាហេតុអ្វីបានជាព័ត៌មាននេះមិនអាចរកបាន ។ ពួកគេគួរបញ្ចូលព័ត៌មានមួយចំនួនលើ ការកំណត់រយៈពេលវេលានៃការដោះស្រាយករណីទាំងនេះក្នុងផែនការតស៊ូមតិនាពេលអនាគត ដើម្បីធានាថា អ្នកតស៊ូមតិនៅតែសកម្ម ពេលដែលមានផែនការមានប្រសិទ្ធភាព ។ បន្ថែមពីលើនេះ ទៀត អ្នកតស៊ូមតិគួរកំណត់ពីរបៀប ដែលអាចទទួលបានព័ត៌មាន ស្តីពីលទ្ធផលយ៉ាងឆាប់រហ័សជាងមុន ដើម្បីជួយជូនដំណឹងអំពីកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងតស៊ូមតិនាពេលអនាគត ។